

VECKOBLADET

2015:3

150130

41:a årgången

PIANOAFTON

Helgeandskyrkan

Lördag 31 jan kl 17

Fredrik Schützer, piano

MUSIK I MÖRKA TIDER

Missade du Röda Kapellets julkonsert? Nu får du en andra chans. Söndagen den 8 februari kl 16.00 ger vi en konsert på Moriskan (Moriska paviljongen) i Folkets Park i Malmö.

Temat är Musik i Mörka tider, vilket ska tolkas både bokstavligt och symboliskt. Producenter är Röda Kapellets dirigent, saxofonisten Hans Nilsson samt sångaren och filmmakaren Ola Simonsson (prisbelönta kortfilmen "Music for one apartment and six drummers" samt långfilmen "Sound of Noice").

I dessa mörka tider kommer det fortfarande att sjungas, skrev Brecht 1939 i sin exil. Hans Nilsson och Ola Simonsson förtydligar:

"Det sjungs i mörka tider för att protestera och agitera. Men det skapas också underhållningsmusik som lyfter det flärdfulla, det glittriga och ytliga. Som skingrar orosmolnen en stund. Ibland uppstår mellan verklighet och underhållning ett gap där både smärta, humor och det rent absurda framträder."

Detta gap fyller Röda Kapellet med sång och musik i ett musikaliskt collage från Prokofjev till Sting.

Kassan och baren öppnar kl 15. Entré 100 kronor.

Mycket välkomna!

Röda Kapellet

Läs mer på [facebook](#)

SKEPPSBROTT

Nu vill femlingspartierna hacka ännu ett hål i det sjunkande skolskeppets botten genom att driva igenom betyg i årskurs 4, fast alla känner till skadeverkningarna. Varför? Okunskap eller korruption?

BJÄLLERKLING AV GUNNAR STENSSON

Även Antonio Gramsci var spårvagnsmot-ståndare. Vintern 1923 befann sig han i Wien, skild från sin älskade Giulia som var kvar i Moskva.

Han skriver till henne: Här i Wien har vi bara ”spårvagnen med sitt oväsen”. Jag saknar ”de glada och bjällrande slädarna” i Moskva.

Mats Helmfrid och kompani vill dröja med spårvagnsbeslutet. Glada och bjällrande slädar är väl knappast något alternativ i Lunds kollektivtrafik, men han kan ju ta med det i den utredning han av populistiska skäl vill genomföra. Det skulle göra den lite roligare.

NYTT HOPP ELLER DEN ”TRADITIONELLA POLITIKENS” DÖD?

AV GÖRAN PERSSON

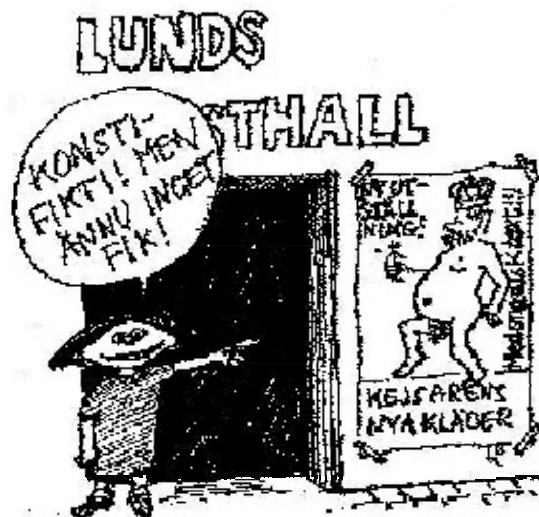
Visst var det glädjande för ett vänsterhjärta med Syrizas valseger i Grekland. Att rädda kapitalet genom att proletariatet svälter sig är och förblir en felaktig politik som jag skulle ha sagt då när det begav sig. Denna uppfattning gäller fortfarande för många vänsterdebatorer, om än med ett något annorlunda ordval. Så långt är alltså allt gott och väl.

Men sen börjar det bli svårt för mig som fortfarande tror på höger/vänster skalans giltighet. Hur är det möjligt att formera en fungerande regering genom en koalition mellan Syriza och

Independent Greeks? Om inte Grekland haft ett fullfjädrat fascistparti i Gyllene gryning så hade Independent Greeks legat längst ut på högerflanken. Vad kan man vara ense om förutom motviljan mot den EU-dikterade svältpolitiken? Är någon fråga så viktig att man kan lämna alla andra politikområden därhän. Jag tror ju inte det men tydligen gör många andra det för i denna fråga är det mycket tystare t o m bland de notoriska tyckarna. Eller är det så enkelt att de liksom jag inte riktigt begriper sig på det som händer i Grekland. Frågan i rubriken är kanske både relevant och svårbesvarad.

VAD TYCKER VÄNSTERN OM KONSTHALLEN? AV BENGT HALL

Jag skrev en insändare om konsthallen ("Kejsarens nya kläder i konsthallen"). Den fanns förra veckan både i Veckobladet och SDS. I sydsvenskan svarade kultur- och fritidsnämndens nye ordförande (s) direkt efter insändaren. Han försvarar utan darr på manschetten konsthallschefen absoluta rätta att själv bestämma. Politikerna ska inte påverka konstens innehåll. Hans svar är ett rent God dag yxskaft. Han är nog den ende som jag hört, förutom s k experter och förståsigpåare i branschen, som tycker att konsthallen i Lund representerar både det smala och det breda. Konsthallschefen följer "odiskutabelt" sitt uppdrag. Och det uppdraget tänker han inte ändra. Lite von oben mästrar han mig: "Utställningen har väckt känslor hos dig, den har fått dig att reagera".

*Konsthallens utställningar. Evigt aktuella!
(Ur VB för några år sedan)*

Jag är lite nyfiken på vad vänsterns representanter i nämnden tycker. Är ni nöjda med konsthallens verksamhet och inriktning? Hur ser ni på att den som ensam får bestämma innehållet sitter på livstid? Jag möter många kulturellt intresserade och kunniga vänner och bekanta som tidigare gått in i konsthallen men slutat. De har gett upp. Det är svårbegripligt, opedagogiskt, ensidigt och ointressant. Hur vill ni ändra på detta? Hur vill ni använda kommunens mest centralt belägna offentliga lokal?

TRÄFFPUNKTER OCH SERVICEBUSSAR AV GUNNAR STENSSON

Två av Allianspartiernas sparprojekt som drabbade kommunens äldsta och svagaste medborgare under de år de hade makten, var nedläggningen av Klostergårdens Träffpunkt och indragningen av servicebussarna som gjort det möjligt för handikappade pensionärer att ta sig till vårdcentraler.

Klostergårdens träffpunkt blev plötsligt nerlagd för tre år sedan under förevändningen att den skulle återuppstå där det nya biblioteket med fritidsgård var färdigt.

Men det blev snart klart att man inte hade planerat för de gamla i den nya, fina byggnaden. Man drog i april förra året igång en miniverksamhet mellan 10 och 13 på förmiddagen fyra dagar i veckan.

Vad de allra äldsta och mest isolerade medborgarna behöver är träffpunkter som fungerar som en sorts daghem där de kan vistas och umgås med sina generationskamrater i lugn och ro under hela dagen. Naturligtvis är olika slag av service och stimulerande verksamhet också nödvändiga.

Men det är bråttom. Jag känner många som sitter hemma och inte har möjlighet att besöka de aktiviteter som anordnas i fritidsgården fyra förmiddagar i veckan.

Klostergården har mer än 1000 pensionärer och ingen riktig Träffpunkt som andra stadsdelar.

Servicebussarna berör de äldre i hela Lund. Men de är särskilt angelägna i Klostergården som har sin vårdcentral i Sankt Lars, en god bit från bostäderna och med en backe som är besvärlig för de mest funktionshindrade. Också de drogs in under Allianspartiernas mandatperiod trots inledande löften att de skulle finnas kvar.

Inför valet lovade de rödgröna partierna att återge och förbättra de äldstas service i Lund och Klostergården.

Frågorna är aktuella under det fullmäktigemöte som pågår samtidigt som VB trycks. De har aktualiserats i två medborgarförslag från Klostergården.

I nästa nummer ska vi berätta hur det gick.

Gunnar Stensson

PS. Klostergårdensborna är utan apotek.

I femtio år fanns det ett utmärkt apotek i Sankt Lars som samverkade med den närbelägna vårdcentralen.

När de svenska apoteken avreglerades etablerades ett nytt fint apotek med god service i Klostergårdens centrum. Efter några månader lades det gamla fina apoteket i Sankt Lars ner.

Fram till julen 14 var allt frid och fröjd – men sedan var Klostergårdens apotek plötsligt mörkt och låst. Så småningom ryktades att det gått i konkurs. Så ledde den nyliberala avregleringen till att Klostergården berövades sitt apotek. Kan kommunfullmäktige göra något åt saken?

Annars återkommer vi kanske med ett medborgarförslag.

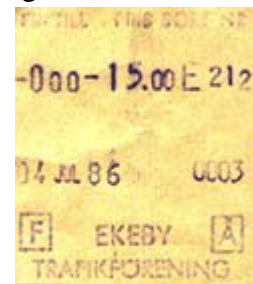
EKEBYBUSSARNA AV LUCIFER

Ibland får man lämna de politiska kannstöperierna och ägna sig åt det lokala. Det här är ett sådant tillfälle. Ämnet för dagen är *Ekeby Trafikförening*. Samma namn har en nyutkommen diktsamling av Landskronas utomordentlige poet och akademiledamot, Jesper Svenbro. För att rätt kunna bedöma den måste man ha en gedigen klassisk bildning, vilket jag dessvärre saknar.

Vad jag har är starka minnen av Ekebybussarna. Trafikföreningen var ett lokalt initiativ på 1920- eller 30-talen som bildades i syfte att ”uppehålla automobiltrafik Ekeby-Hälsingborg m.fl. ställen till ett pris, som motsvarar kostnaderna för densamma”.

Ekeby är en ort som ligger ett par mil öster om Helsingborg och det här var ett framgångsrikt kooperativt försök att ge orten god och billig kollektivtrafik in till stan – föreningen fanns till 1995. Det man minns var de smutsgröna bussarna med gul bård som utgick från Hamntorget. Och de var verkligen billiga att åka med. Som liten åkte jag ibland med dem på väg till Kågeröd. Då gick man av i Truedstorp för att sen gå sista biten på landsvägen via Simmelsberga – vi sparade säkert flera kronor jämfört med att ta SJ-bussen via Vallåkra och Halmstadby. Dock löpte man risken att få en loppa från bussinredningen eller från medföljande lantbefolkning vilket min mor brukade varna för.

Bussarna spelade säkert också roll för kommunikationerna inom dåvarande Ekeby kommun (numera inom Bjuv). Till ytan inte var den inte stor, men hade utspridd befolkning längs vägarna. Det fanns två centra, gamla Ekeby kyrkby och den industriella uppkomlingen Skromberga. I den senare låg Höganäsbolagets mäktiga anläggning, Skrombergaverken, som tillverkade keramiskt gods – plattor, rör, tegel, klinker – för industrier och byggverksamhet. Lera och kol för förbränningen togs från ett dagbrott i närheten. Inne i huvudbyggnaden fanns de 140 m långa tunnelugnarna som drevs med gas genererad av den lågvärdiga kolen. Lukten är oförlömlig, lite stickande men fullt uthärdlig, en klassisk industrilukt.

I anläggningen jobbade flera hundra man, de flesta bosatta i det intilliggande samhället, många i bolagets arbetarbostäder. Ekeby hade järnvägsstation på linjen Landskrona Billesholm, senare ett industrispår. Anläggningen står i dag i huvudsak tom sedan nedläggningen 2005, som jag tror sedan Höganäsbolaget splittrades upp och lämnade in. I dag säljs där lite keramiska plattor av italiensk tillverkning av det bolag som övertog boet. När jag pratade med en av ortens veteraner talade han med uppenbart förakt om kvalitén på de italienska produkterna. De gamla tunga saltglaserade avloppsrören som såldes med en garanti på 80 år har ersatts på marknaden med lätthanterliga plaströr. I samhället fanns ett vackert badhus som ännu står kvar och kvar finns också Skromberga musikkår, en klassisk bruksorkester. Bion Saga i stilren funkis revs 1970.

Detta om det materiella. Poeten har alltså lånat namnet till ett filosofiskt sällskap som på 60-

talet sägs ha mötts på herrgården Boserup norr om Ekeby. Filosofin ger jag mig inte in på, men här möter man också lite tidstypisk smågruppspolitik och låt oss citera ett diktfragment:

*Under Solons samtal med Gösta Pythagoras
blir det klart att enighet råder om den politiska ståndpunkten som kommer till uttryck
i jamberna:*

att klokt navigera mittemellan (h) och (k).

Lundensarna tar till orda, sedan det framgått

att några av kamraterna 'börjat jobba på Findus'.

Thomas av Aquino säger ju att tiden är en Guds gåva

och att människan därför

inte kan sälja sin arbetstid;

framför allt kan Findus inte med profit köpa den.

Man blir glad och mellankolisk av att läsa Svenbro, ungefär som av Göran Printz-Påhlson ("Gläd dig du skåning"). Tyvärr kostar boken 229.-vilket blir 3 kr/sida. Nyutgiven lyrik ska väl inte behöva löna sig?

GUD, GIV KOMMUNISMEN SEGER, DEL 3 AV GUNNAR STENSSON

Från World Trade Center till Syrisas Aten

Jag såg det andra planet braka in i World Trade Center i realtid. Jag hade hört om det första planet i radio, gick och satte på tvn och såg det andra.

Följande lördag höll vi appellmöte i Linero centrum. Jag förklarade för ett fåtal häpna ICA-konsumenter varför Bush måste hindras från att angripa Afghanistan. Anders Neergaard var med i bilen.

Någon vecka senare tågade USA in i Kabul. Dabbeljo hade förklarat *War on Terror*. Alla som inte var med honom var mot honom.

Inga var mot honom. Göran Persson var kolossalt mycket med honom.

Två år senare, i februari 2003, kallade jag och Ulf Nymark till möte i Folkets hus för att förbereda en demonstration mot USA:s planerade anfall mot Irak. Alla tänkbara organisationer dök upp.

Den 15 februari demonstrerade vi. Det var den största demonstration jag sett i Lund på trettio år. Folk stod fortfarande och väntade på att få tåga iväg mot stadsbiblioteket när demonstrationens massiva tät dök upp i Klostergatans mynning framför domkyrkan. Katarina Mazetti höll ett tal, men få hörde, trots att vi hade skaffat en stark högtalare. Alla visste ändå vad budskapet var.

Miljoner demonstrerade samtidigt i London, New York, Paris, Berlin, Stockholm. Folket visste, trots de lögner Bush och Blair spred ut.

När den amerikanska armén marscherade in i Bagdad skrattade alla åt Bagdad Bob.

Dabbeljo trodde han var med i en krigsfilm, poserade på ett hangarfartyg och uttalade med av rörelse grötig röst: "Mission accomplished".

Sedan följde det vittförgrenade, blodiga krig som alltjämt pågår och ser ut att kunna fortsätta 14 år till, även om lilla Sverige nyligen dragit tillbaka sina soldater från Afghanistan.

Vänsterpartiets kris var inte oförklarlig med tanke på de många åren av ekonomisk kris och

USA-imperialismens återuppståndelse med militär förödelse, ockupationer, övervakning, fängslanden och tortyr.

Partiet kom att domineras av nya unga medlemmar och missnöjda traditionalister som famlade efter taktik och metoder från det förflutna.

Aktivister som ägnat årtionden åt att reformera det befann sig åter i minoritet som på 1978 års kongress. Lars Ohly stod inför ett problem som liknade Lars Werners den gången. Hur skulle han hålla ihop partiet?

Han försökte lösa det genom att förklara att han var kommunist. Ordet kommunist skulle tillfredsställa traditionalisterna som var mest intresserade av symboler. Förnyarna skulle tillgodoseas med progressiv politik. Ohly som var partisekreterare på Gudrun Schymans tid visste en del om hur en sådan politik skulle utformas.

Mediedrevet startade genast. Det förvärrade Vänsterpartiets kris genom att samtidigt bekräfta förnyarnas och traditionalisternas föreställningar om motsättningen inom partiet.

I Lund tillämpades liksom i Skånedistriktet och partiledningen plötsligt byråkratiska skamgrepp. Tillfälliga majoriteter samlades ihop inför årsmöten och partikongresser. Debatter tystades genom så kallad demokratisk centralism. Alla partifunktionärer tillsattes av majoriteten. Tidigare självständiga grupper som Internationella utskottet ignorerades. 2004 års kongress krossade förnyarnas förslag till nytt partiprogram.

Den självklara effekten blev att motståndet växte. Vägval vänster hade starkt stöd i Lund. Varje nummer av Veckobladet innehöll välskrivna skarpa artiklar av Ulf Nymark, Gunnar Sandin och Lucifer.

Nationellt var Vägval vänster svagare. Ett möte som samlades i Stockholm vittnade visserligen om missförhållanden på många orter men avstod från att besluta om utbrytning och ny partibildning. Vägval Vänster valde att verka inom V.

Många besvikna partimedlemmar lämnade partiet; somliga anslöt sig till andra partier för att fortsätta att arbeta för mål som de betraktade som viktigare än de ideologiska.

Lunds majoritet utslöt Veckobladet som organ för Vänsterpartiet. Strax därefter tog Göran Persson initiativet att i fortsättningen utge Veckobladet som oberoende vänstertidning. En redaktion bestående av Göran Persson, Gunnar Sandin och Kajsa Theander bildades.

Majoritetens försök att kväva debatten inom partiet var enligt mångas uppfattning oförenligt med begreppet kommunism, särskilt efter stalinismens fall, och bidrog till bildandet av Demokratisk Vänster.

I valet 2006 samlade det nya partiet nästan ett två tusen röster, i valet 2010 något fler. Många av de partimedlemmar som stannade kvar i V sympatiserade med DV.

Mats Olsson förde en klok försoningspolitik. Drömmarna om att DV skulle inspirera till liknande partibildningar på andra orter infriades aldrig. I stället kom Demokratisk Vänster att samarbeta med V och föra en praktiskt taget identisk kommunpolitik. När Demokratisk Vänster upphörde i januari 2015 återgick många av de aktiva till Vänsterpartiet.

Förnyarna hade då genomsyrat partiet och maktkampen upphört. Valet av Jonas Sjöstedt till partiledare bekräftade den nya inriktningen.

Eritrea höll stånd mot Etiopien och vapenstillestånd utlystes 2000 efter två års blodigt krig. En internationell kommission fastslog de internationellt erkända gränserna mellan länderna, men Etiopien godkände i realiteten aldrig gränskommissionens beslut.

Skapandet av en demokratisk författning för Eritrea inleddes formellt den 16 april 1994.

Eritreas talesman i FN, Bereket Habte Selassie (som besökte Lund och Sverige vid flera tillfällen) utsågs till Författningskommissionens ordförande. Eritrea-nytt publicerade ett förslag till ny konstitution i nummer 2, 1994.

I samma nummer finns också en artikel av Filip Hammar som hade rest till den lilla staden Mensura i Eritrea som representant för Ullvi-gymnasiet för att besöka en skola som Eritreagruppen i Köping bekostat. Han var väl i artonårsåldern och ännu inte nån känd person.

Arbetet med konstitutionen drog ut på tiden. Kriget 1998 till 2000 fördröjde det ytterligare. Våren 2001 ansåg flera ledande eritreaner att det var dags att fullborda författningsarbetet och genomföra demokratiska val. De skrev ett öppet brev till president Issayas Afeworki.

En av undertecknarna var ambassadören i Stockholm, en tidigare general med hög status. Eritreanerna i Sverige liksom Eritreagruppernas medlemmar såg förväntansfullt fram mot den demokratiska utvecklingen.

Då kom 11 september och dekretet från George W Bush: alla som inte är med oss är emot oss!

Issayas Afeworki insåg möjligheterna och tog genast chansen..

Han meddelade att han ställde upp på USA:s sida i kriget mot terror och arresterade alla som undertecknat brevet, liksom alla journalister i landet som skrivit om det kommande demokratiska valet, däribland Dawit Isaak. De terrorstämplades. Bush var tacksam.

Många av våra vänner såg vi aldrig mer till. Dawit Isaak hålls fortfarande fängslad.

Eritreagrupperna var tvungna att fullfölja biståndsarbetet. 1995 hade svenska skolelever genomfört Operation Dagsverke för skolbyggen i Eritrea. De insamlade medlen tillsammans med SIDA-biståndet utgjorde en stor summa.

Några skolor blev färdiga före kriget 1998, men allt arbete avstannade sedan. Elsa Grip tvingades göra ett par resor till Asmara för att samla in uppgifter som var nödvändiga för redovisningen till SIDA. Det var svårt eftersom personal hela tiden byttes ut i den eritreanska administrationen och resurser hade förbrukats under kriget.

Slutligen var vår redovisning klar och Eritreagrupperna läggas ner eftersom det var omöjligt att länge fungera.

Det svenska skolsystemet fördärvades av en extrem nyliberal skolpolitik – endast Chile har något liknande - som innebar att skolbolag kunde tillskansa sig jättevinst på skattebetalarnas, elevernas och lärarnas bekostnad genom kombinationen av fri skoletablering, skolpeng, betygsinflation och så kallat fritt val.

2002 till 2006 kunde jag som ordförande i Utbildningsnämnden i Lund – en utomordentlig institution med kunnig, entusiastisk personal och initiativrik ledning av dåvarande skoldirektör Sten-Bertil Olsson – se hur den kommersiella smittan började sprida sig också i Lunds gymnasieskolor, som på den tiden hörde till Sveriges bästa.

När jag lämnat uppdraget drog jag igång en kampanj mot skolpengssystemet i februari 2007. Gensvaret från föräldrar, lärare och skolledare var stort.

De sjunkande resultaten bekräftades till slut av Pisa-undersökningen. Jan Björklund som bär ansvaret för skolpolitiken förlorade sin trovärdighet även i det egna partiet.

Bushs presidentperiod perioden slutade i kaos 2008. Kostnaderna för krigen hade lett till ekonomiskt sammanbrott. President Obama tog över en konkursfärdig nation och två förlorade krig. Förödelsen i Afghanistan och Irak ledde till uppkomsten av islamistiska terror-

organisationer, som i sin tur gav upphov till ökande övervakning och rättsövergrepp i de rika länderna i väst. Det ekonomiska sammanbrottet spred sig från USA till Europa.

Det internationella klimatmötet i Köpenhamn utmynnade i fullständigt fiasko. Kriget i Afghanistan, Irak, Syrien, Västafrika och Gaza ledde till de största flyktingströmmarna sedan andra världskriget. Åtstramningarna i den ekonomiska krisens spår orsakade massarbetslöshet i länder som Grekland, Rumänien, Italien, Spanien och Irland.

Starka nationalistiska och fascistiska rörelser växte fram i Europas länder och fick makt också i EU.

Situationen påminde om 1930-talet.

Palestina-Israel-konflikten hade oroat världen alltsedan sexdagarskriget. De nya krigen i Mellanöstern gav Israel möjlighet att skärpa segregationen i det egna landet, utvidga bosättningarna och genomföra två massakerliknande invasioner i det helt isolerade Gaza, 2008-9 och sommaren 2014.

En stor demonstration mot den israeliska aggressionen genomfördes i Malmö 2009, men effekten skadades av en liten grupp egocentriska extremister. Ship to Gaza blev ett sätt att i praktisk handling visa solidaritet med palestinierna.

Syrisas valseger i Grekland öppnar kanske för en möjlighet till befrielse från det neoliberala förtrycket.

Neoliberalismen har två ansikten. Det ena är ökade inkomster för de välbeställda, skattesänkningar, svindlande vinster för bankerna, lyxproduktion och snabb "tillväxt".

Det andra ansiktet är utarmad sjukvård, bostadsbrist, ökande arbetslöshet, urholkade trygghetssystem, rasism, segregerad utbildning, miljöförstöring, nedskärningar och restriktioner. Allt effekter som särskilt har drabbat Grekland.

Under Vietnamkriget kallade vi Vietnam imperialismens svagaste länk. Länken brast när Vietnam segrade men imperialismen överlevde.

Är Grekland neoliberalismens svagaste länk?

Ekonomiforskaren Thomas Piketty visar i sin stora historiska studie *Kapitalet i det tjugoförsta århundradet* att marknadsekonomiska system automatiskt ökar ojämlikheten i samhället. När stora förmögenheter en gång uppstått blir vinsten genom arv större än vinsten genom arbete. Monopoliseringen av näringslivet tar fart. Eftersom ojämlika samhällen fungerar dåligt är det hela tiden nödvändigt att vidta åtgärder för att återvinna jämlikheten.

Per Molander som har arbetat både för Världsbanken och OECD, kommer självständigt och från andra förutsättningar fram till samma slutsats i sin bok *Ojämlikhetens anatomi*. Han konstaterar att alla statsbildningar sedan 4000 år (Egypten, Mesopotamien, Kina) driver mot ökad ojämlikhet och kapsejsar när de sociala klyftorna blir för stora. Han visar också att jämlika samhällen fungerar bättre (utbildning, spädbarnsdödlighet, andra hälsovariabler, minskad våldsbrottslighet och minskad skatteflykt). Han kallar jämlika samhällen mer civiliserade.

Den antiimperialistiska rörelsen på 60-talet var optimistisk. Brast imperialismens svagaste länk skulle hela det imperialistiska systemet falla.

Per Molander kallar kampen för jämlikhet ett Sisyfos-arbete. Sisyfos var slaven som skulle vältra upp ett stenblock till bergets topp, men som varje gång han lyckats fick se stenblocket rasa ner igen. (I det neoliberala träsket).

Men Molander jämför också med konsten att flyga. Materien dras ständigt till marken men man kan få den att sväva i jämlikhetens lufthav - om man kan tekniken.

Jag såg att Alexandra Pascalidou i DN 28/1 också utgick från myten om Sisyfos när hon skulle beskriva den uppgift Greklands nye premiärminister Alexis Tsipras står inför sedan Syriza segrat i det grekiska valet.

Vänsterpartiet i Lund får väl ta på sig samma uppgift här. Arbetarkvinnans bön blir aldrig uppfylld men om vi ihärdigt arbetar för rättvisa håller vi den levande.